

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การแพร่กระจายข่าวเหตุการณ์สำคัญของพนักงานบนเครื่องบิน : กรณีศึกษาการสิ้นพระชนม์ของเจ้าหญิงไดอานา” ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยดังนี้

ในการวิจัยเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารนั้นปัจจัยสำคัญที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐานในการศึกษาเรื่องการแพร่กระจายข่าวคือการรับข่าวและการสื่อสารไปยังผู้อื่น แต่สิ่งที่จะนำมาแพร่กระจายนั้นก็ต้องขึ้นอยู่กับการให้ความสำคัญในเนื้อหาของข่าวด้วยเช่นกัน ถ้าไม่มีข่าวและไม่มี การให้ความสำคัญกับข่าวก็จะไม่มีการแพร่กระจายหรือมีในปริมาณน้อย สำหรับคำว่า “ข่าว” นั้นมี ผู้ให้ความหมายและกล่าวถึงคุณลักษณะของสิ่งที่เรียกว่า “ข่าว” ไว้ดังนี้

1. ความหมายของคำว่าข่าว

มีผู้ให้คำจำกัดความของคำว่า “ข่าว” ไว้หลายประการและมีความหมายของคำจำกัดความ ส่วนใหญ่ที่คล้ายคลึงกัน ส่วนคำจำกัดความที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมหลายฉบับ ได้ให้คำจำกัด ความเกี่ยวกับข่าวไว้หลายอย่างเช่น “ข่าว คือข้อมูลที่สดและทันต่อเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ เกิดขึ้น” “ข่าว คือ สิ่งที่มีคุณค่าของความแปลก ใหม่ และไม่เป็นที่รู้จักมาก่อน” หรือ “ข่าว คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ปรกติและไม่เป็นที่สังเกตมาก่อน (ดรุณี หิรัญรักษ์, 2529:41) ส่วนคำจำกัดความอื่นๆ เกี่ยวกับข่าว เทอร์เนอร์ แคทเลดจ์ (Turner Catledge) แห่ง หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ได้นิยามไว้อย่างน่าฟังว่า “ข่าว คืออะไรก็ได้ที่ท่านสามารถหาได้หรือ พบได้ในวันนี้ ซึ่งท่านไม่เคยรู้มาก่อนเลย” (ดรุณี หิรัญรักษ์, 2529:42)

2. ลักษณะของข่าว

2.1 ลักษณะของข่าว โดยทั่วไป ข่าวจะมีลักษณะที่แตกต่างกันได้สองประเภท คือ ข่าวที่เกิดขึ้นทันทีทันใด (Spontaneous news) และข่าวที่มีการวางแผน(Planned news) ข่าวที่เกิดขึ้นทันทีทันใดเป็นเรื่องของเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับไฟไหม้ แผ่นดินไหว อุบัติเหตุ ฆาตกรรม และการจับกุม เป็นต้น ส่วนข่าวที่มีการวางแผน ได้แก่เหตุการณ์ที่มีการจัดเตรียมและวางแผนมาก่อน เช่น ข่าวการประชุม ข่าวการอภิปราย การตัดสิน การประชุมแถลงข่าว การโต้วาที การแสดง เป็นต้น ซึ่ง

เหตุการณ์เหล่านี้จะมีการจัดเตรียมโดยบุคคล กลุ่มบุคคล หรือองค์กรผู้จัดทำข่าว ซึ่งเป็นที่มาของแหล่งข่าวต่างๆ (ดรุณี หิรัญรักษ์, 2529:42-43)

2.2 ประเภทของข่าวทั่วไป หากจะจัดประเภทของข่าวโดยรวมแล้ว อาจแบ่งข่าวต่างๆออกได้เป็น 2 ระดับคือข่าวหนักและข่าวเบา (Ralph S. Izard:16)

ข่าวหนัก (Hard News) หมายถึง ข่าวที่สร้างสรรค์ประโยชน์ให้แก่สังคมเช่น ข่าวเศรษฐกิจ รัฐศาสตร์ การเมือง การศึกษา เป็นข่าวที่เป็นเรื่องราวแก่ผู้อ่านมากกว่าที่จะให้เฉพาะความรื่นรมย์ (Spencer Crump 1974:47)

ข่าวเบา (Soft News) หมายถึง เรื่องราวที่เสนอให้ความสบายใจ ไม่ต้องคิดอะไรมาก ข่าวเบามีความสำคัญรองไปจากข่าวหนัก เช่น ข่าวสังคม ข่าวที่ประชาชนสนใจ ข่าวกิจกรรมจากสโมสรหรือสมาคมต่างๆตลอดจนข่าวบันเทิง

การจัดประเภทของข่าวนี้นอกจากจะจัดประเภทโดยรวมในด้านระดับความสำคัญของข่าวแล้ว ยังสามารถแบ่งประเภทของข่าวตามหัวข้อข่าว เนื้อข่าว ผลกระทบของข่าว สถานที่เกิดข่าวและสถานที่เสนอข่าวได้อีกด้วย การจัดประเภทของข่าวแบบต่าง ๆ นั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และความสนใจของแต่ละบุคคล

และหลังจากที่กรีนเบอร์ก (ระวีวรรณ ประกอบผล และสวณิต ยมาภัย, 2537:93-94) ได้ศึกษาเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารโดยใช้กรณีการลอบสังหารประธานาธิบดีเคนเนดีเป็นกรณีศึกษา ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยนี้ ได้สรุปให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่ถูกรายงานเป็นข่าว อาจจะแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มตามอัตราการแพร่กระจายข่าวไปสู่บุคคลดังนี้

ประเภทที่ 1 เหตุการณ์ซึ่งมีความสำคัญโดยทั่วไปน้อย แต่มีนัยสำคัญมากต่อบุคคลจำนวนไม่กี่คน เหตุการณ์เช่นนี้จะไม่ได้รับการนำเสนออย่างครึกโครมในสื่อมวลชน แต่โดยที่ความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นมีความสำคัญแก่กลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มที่เกี่ยวข้อง เหตุการณ์เหล่านี้มักจะเป็นที่สังเกตโดยชนกลุ่มน้อยที่เกี่ยวข้องบางกลุ่มและข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นจะผ่านไปยังบุคคลอื่นซึ่งไม่ได้เห็นการออกข่าวนั้นในครั้งแรก ในที่สุดแล้ว กลุ่มที่เกี่ยวข้องทั้งหมดหรือส่วนใหญ่ก็จะพลอยมีความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นไปด้วย แต่ทว่าส่วนใหญ่แล้วจะได้ยินผ่านมาทางตัว

บุคคลมากกว่า ตัวอย่างอันหนึ่งอาจจะได้แก่ การประกาศผลการสอบไล่ระดับชาติทางหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งสาธารณชนทั่วไปที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยญาติมิตรของผู้เข้าสอบนั่นเอง

ประเภทที่ 2 เหตุการณ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่า มีความสำคัญต่อสาธารณชนทั่วไป (บรรดาข่าวสำคัญประจำวัน) ซึ่งสื่อมวลชนให้ความสำคัญในการนำเสนอตามสมควรและเป็นที่ทราบแพร่หลายโดยสาธารณชนส่วนใหญ่หรือกลุ่มค่อนข้างใหญ่เรื่องราวเช่นนั้น มักไม่ถูกถ่ายทอดไป ในฐานะที่เป็นสารสนเทศจากบุคคลหนึ่งไปถึงอีกบุคคลหนึ่ง (แม้ว่าบุคคลจะนำเอาเรื่องราวเหล่านั้นมาอภิปรายถกเถียงกันก็ตาม) ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเรื่องเหล่านั้นโดยปกติแล้ว จะไม่กระทบใจพอหรือไม่ถึงขนาดที่บุคคลหนึ่งเห็นว่า คุ่มค่าที่จะนำความจริงนั้นไปเล่าสู่กันฟัง เหตุการณ์เช่นนั้นอาจรวมเหตุการณ์เช่นว่า การตกลงหลังจาการผลงานครั้งสำคัญ การขึ้นราคาการค้าไฟฟ้าตามแผนการปลี่ยนธนาการรายใหญ่ การก่อการร้ายอันโหดเหี้ยม ณ ที่ใดที่หนึ่งในโลก ฯลฯ

ประเภทที่ 3 เหตุการณ์ซึ่งมีความเร่งด่วนเป็นอย่างยิ่ง มีความสำคัญมากและมีลักษณะที่กระทบใจอย่างแรง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญ ได้รับความสนใจจากคนเกือบทุกคน และเป็นเหตุการณ์ซึ่งทำให้สื่อมวลชนสนใจอย่างสูงและรวดเร็ว กรณีแบบฉบับคือ การลอบสังหารประธานาธิบดีเคนเนดีนั่นเอง อย่างไรก็ดี ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้แต่ก็เป็นไปได้ก็คือ ทั้งที่สื่อมวลชนได้ให้ความสนใจอย่างมากสัดส่วนของคนซึ่งได้รับข่าวจากบุคคลอื่นแทนที่จะเป็นการได้รับข่าวจากสื่อมวลชนกลับสูงกว่าข่าวประเภทที่ 2 ที่กล่าวมาแล้ว ความสำคัญของเหตุการณ์จะเร่งให้เกิดการแพร่กระจายข่าวสารผ่านไปทั้งทางติดต่อระหว่างบุคคลและทางติดต่อจากสื่อมวลชน

ในกรณีข่าวการสิ้นพระชนม์ของเจ้าหญิงไดอานานั้นเป็นข่าวประเภทที่ 3 ซึ่งได้รับความสนใจอย่างสูงและแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว แต่กระนั้นก็ตาม การแพร่กระจายข่าวสารจะสัมฤทธิ์ผลสูงสุดหรือไม่นั้น ปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องมีผลเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการส่งสารไปยังผู้รับคือ กระบวนการเลือกสรร (Selective Process) ของผู้รับสาร

การเปิดรับข่าวสาร

ปัจจัยในการสื่อสารที่มักจะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการส่งสารไปยังผู้รับสารก็คือ กระบวนการเลือกสรร (Selective Processes) ของผู้รับสาร ซึ่งประกอบด้วยการกลั่นกรอง 3 ชั้น ดังนี้ (อรวรรณ วิจักขณะ, 2534 :19-21)

1. การเลือกเปิดรับหรือเลือกสนใจ (Selective Exposure or Selective Attention) หมายถึง แนวโน้มที่ผู้รับสารจะเลือกสนใจหรือเปิดรับข่าวสารจากแหล่งหนึ่งแหล่งใดที่มีอยู่ด้วยกันหลายแหล่ง เช่น การเลือกซื้ออ่านหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง เลือกเปิดวิทยุกระจายเสียงสถานีใดสถานีหนึ่ง หรือเลือกชมวิทยุโทรทัศน์ช่องใดช่องหนึ่งเป็นต้น การเลือกเปิดรับข่าวสารที่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ อาทิเช่น บุคคลมักแสวงหาข่าวสารเพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่ และหลีกเลี่ยงข่าวสารที่ขัดแย้งกับความรู้สึกนึกคิดเดิมของตนเอง ทั้งนี้เพราะการได้รับข่าวสารใหม่ที่ไม่ลงรอยหรือสอดคล้องกับความรู้ความเข้าใจหรือทัศนคติที่มีอยู่เดิมแล้วจะเกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุลหรือมีความไม่สบายใจ

นอกจากทัศนคติเดิมที่เป็นตัวกำหนดในการเลือกเปิดรับข่าวสารแล้ว ยังมีปัจจัยทางด้านสังคม จิตใจ และลักษณะส่วนบุคคลอีกมากมายหลายประการ ปัจจัยเหล่านี้ได้แก่ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ความเชื่อ อุดมการณ์ ลัทธินิยม ศาสนา ประเพณีวัฒนธรรม ประสบการณ์ ฯลฯ

2. การเลือกรับรู้หรือตีความ (Selective Perception or Selective Interpretation) เป็นกระบวนการกลั่นกรองขั้นต่อมา เมื่อบุคคลเลือกเปิดรับข่าวสารจากแหล่งหนึ่งแหล่งใดแล้วก็เชื่อว่าข่าวสารนั้นจะถูกรับรู้เป็นไปตามเจตนาารมณ์ของผู้ส่งสารทั้งหมด ผู้รับสารแต่ละคนอาจจะตีความหมายข่าวสารขึ้นเดียวกันที่ส่ง ผ่านสื่อมวลชนไม่ตรงกัน ความหมายของข่าวสารที่ส่งไปถึงจึงมิได้อยู่ที่ตัวอักษร รูปภาพ หรือคำพูดเท่านั้น แต่อยู่ที่ผู้รับสารที่จะเลือกรับรู้หรือเลือกตีความหมาย ความเข้าใจของตัวเอง หรือตามทัศนคติประสบการณ์ ตามความเชื่อ ตามความต้องการ ตามความคาดหวัง ตามแรงจูงใจ ตามสภาวะร่างกาย หรือสภาวะอารมณ์ขณะนั้น เป็นต้น

3. กระบวนการเลือกจดจำ (Selective Retention) เป็นแนวโน้มในการเลือกจดจำข่าวสารเฉพาะส่วนที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติ ฯลฯ ของตนเอง และมักจะลืมในส่วนที่ตนเองไม่สนใจหรือไม่เห็นด้วยได้ง่ายกว่า

การเลือกจดจำนั้นเปรียบเสมือนเครื่องกรองขั้นสุดท้ายที่มีผลต่อการส่งสารไปยังผู้รับสาร ในบางครั้งข่าวสารอาจจะถูกปฏิเสธตั้งแต่ขั้นแรกโดยการไม่เลือกอ่าน ฟัง หรือชม สื่อมวลชนบางฉบับหรือบางรายการ ในกรณีที่ผู้รับสารหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผู้รับสารก็อาจจะพยายามตีความข่าวสารที่ได้รับตามความเข้าใจหรือความต้องการของตนเอง แต่หากว่าข่าวสารนั้นไม่เปิดโอกาสให้ตีความ

หมายแตกต่างกันไปได้ ผู้รับสารก็ยังมีโอกาสปฏิเสธข่าวสารนั้นได้อีกเป็นขั้นสุดท้าย กล่าวคือเลือกจดจำเฉพาะบางส่วนของตนเองสนใจหรือต้องการเท่านั้น (Klapper, 1960)

ในเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารจากการศึกษาของ Micheal D. Basil และ William J. Brown(1994) ที่ได้ค้นพบว่า เมื่อบุคคลได้รับข่าวสารและคิดว่าข่าวนั้นมีความสำคัญก็จะส่งต่อข้อมูลที่ได้รับแก่คนอื่น ๆ อีกต่อไป และ ถ้ามีความสนใจในข่าวมากบุคคลก็จะแสวงหาข่าวสารเพิ่มเติมเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ตนอยากทราบ ดังนั้นอีกแนวคิดหนึ่งที่น่าสนใจในการวิเคราะห์เรื่องการแพร่กระจายข่าวสารในครั้งนี้คือ แนวคิดเรื่อง การแสวงหาข่าวสาร (Information Seeking)(นฤมล แก้วทิพย์รัตน์, 2537:27-29) ซึ่งชาร์ล แอตคิน (Charles Atkin:1973) ได้ทำการวิจัยและชี้ให้เห็นถึงเรื่องการแสวงหาข่าวสารไว้ดังนี้

ชาร์ล แอตคิน กล่าวว่าบุคคลจะเลือกรับข่าวสารใดจากสื่อมวลชนนั้นขึ้นอยู่กับการคาดคะเนเปรียบเทียบระหว่างผลรางวัลตอบแทนกับการลงทุนลงแรง ที่จะตามมา ถ้าผลตอบแทนหรือผลประโยชน์ที่จะได้รับสูงกว่าการลงทุนลงแรง หรือการต้องใช้ความพยายามที่จะรับรู้หรือทำความเข้าใจแล้ว บุคคลย่อมแสวงหาข่าวสารนั้น แต่ถ้าผลประโยชน์ที่ได้รับน้อยกว่าการลงทุนลงแรง บุคคลก็อาจเฉยเมยต่อข่าวสารนั้น ในกรณีที่บุคคลเห็นว่าการรับข่าวสารนั้นจะก่อให้เกิดพันธะผูกพัน เช่น ทำให้เกิดความไม่พอใจหรือไม่สบายใจหรือไม่แน่ใจมากขึ้น ก็อาจจะใช้วิธีหลีกเลี่ยงหรือไม่รับข่าวสารที่ต้องลงทุนลงแรงมากกว่าการรับข่าวสารนั้น บุคคลอาจจะต้องยอมรับข่าวสารนั้นทั้งๆที่ไม่เต็มใจ (Information Yielding)

ชาร์ล แอตคิน (1973) ชี้ให้เห็นว่า การแสวงหาข่าวสารหรือความต้องการการสื่อสารมวลชนของปัจเจกบุคคลนั้น คือต้องการได้รับข่าวสาร (Information) และความบันเทิง (Entertainment)

ความต้องการข่าวสารนั้นเกิดจากความไม่รู้หรือไม่แน่ใจของปัจเจกบุคคลที่มาจาก

1. การมองเห็นความไม่สอดคล้องต้องกันระหว่างระดับความรู้ของปัจเจกบุคคลขณะนั้นกับระดับความต้องการที่อยากจะรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมภายนอก (Extrinsic Uncertainty) ยิ่งเป็นเรื่องที่สำคัญก็ยิ่งอยากมีความรู้ความแน่ใจสูงและ
2. การมองเห็นความไม่สอดคล้องต้องกันระหว่างความรู้ที่มีอยู่ของปัจเจกบุคคลขณะนั้นกับความรู้ตามเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งกำหนดโดยระดับความสนใจส่วนบุคคลของปัจเจกบุคคลนั้นต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด (Intrinsic Uncertainty)

ข่าวสารที่จะลดความไม่รู้หรือความไม่แน่ใจที่เกี่ยวข้องกับความสนใจภายในส่วนบุคคล ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Intrinsic Uncertainty) และที่เกี่ยวข้องกับความบันเทิงสนุกสนานส่วนตัว (Intrinsic Desire) นั้นถือว่าเป็นข่าวสารที่ทำให้ความพึงพอใจในเชิงการบริโภค (Immediate Consummatory Gratifications) ข่าวสารที่ลดความไม่รู้ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมภายนอก (Extrinsic Uncertainty) เรียกว่า ข่าวสารที่ใช้ประโยชน์เป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจ ช่วยเพิ่มพูนความรู้ความคิดและแก้ปัญหาต่างๆ (Instrumental Utilities) ในชีวิตประจำวัน ข่าวสารบางอย่างอาจจะให้ประโยชน์ทั้งการนำไปใช้และให้ความบันเทิงขณะเดียวกัน

โดยสรุปแล้ว กล่าวได้ว่า การแสวงหาข่าวสารและการเลือกรับข่าวสารนั้นนอกจากเพื่อสนับสนุนทัศนคติหรือความคิดและความเข้าใจที่มีอยู่เดิมแล้ว ยังเป็นการแสวงหาเพื่อการนำไปใช้ประโยชน์ทางอื่นๆ เช่น เพื่อให้มีความรู้ ใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจแก้ปัญหา รวมทั้งเพื่อสนองความสนใจส่วนบุคคลและเพื่อความบันเทิงเรีงใจด้วย นอกจากนี้การที่บุคคลใดจะตัดสินใจแสวงหาข่าวสาร เฉยเมยต่อข่าวสาร หรือหลีกเลี่ยงการปิดรับข่าวสารนั้นก็ขึ้นอยู่กับประเมินเปรียบเทียบกับความพยายามที่ใช้และผลตอบแทนในการที่จะรับรู้ข่าวสารใดๆด้วย

ในการเปิดรับข่าวสารของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินหรือกลุ่มผู้รับสารที่เคลื่อนที่นั้น สิ่งที่เป็นตัวแปรสำคัญในการเปิดรับสื่อคือความจำเป็นทางด้านหน้าที่การทำงาน ที่ทำให้ผู้รับสารต้องมีการเคลื่อนย้ายอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นความสนใจหรือการรับรู้ข่าวสารอาจจะมีเพียงผิวเผินเนื่องจากโอกาสในการติดตามและแรงจูงใจในการแสวงหาข่าวสารนั้นมีน้อย แต่สำหรับข่าวสำคัญคือ การสิ้นพระชนม์ของเจ้าหญิงไดอานา นั้นจัดได้ว่าเป็นข่าวที่สื่อมวลชนให้ความสนใจทั่วโลก มีการแพร่กระจายข่าวอย่างสม่ำเสมอในช่วงที่เกิดเหตุการณ์ และผนวกกับความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารทำให้ผู้รับสารสามารถที่จะติดตามข่าวสารได้อย่างสม่ำเสมอและมีความหลากหลายในการเลือกแสวงหาข่าวสารจากสื่อต่างๆที่หลากหลายแม้ว่าข่าวสารนี้จะเป็นข่าวความเศร้าแต่ก็มีความพึงพอใจในการเลือกรับข่าวสารเนื่องจากเป็นข่าวการเสียชีวิตของบุคคลสำคัญที่เป็นที่รักของคนทั้งโลก

และเนื่องด้วยข่าวความเศร้านี้เป็นที่สนใจของคนทั่วโลกและการแพร่กระจายไปทั่ว ในหมู่พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินก็เช่นกันย่อมมีการแพร่กระจายข่าวความเศร้าในหมู่มุ่คนเล็กๆ ที่อยู่ตามประเทศต่างๆทั่วโลก ปัจจัยหนึ่งที่มีผลเกี่ยวข้องกับการแพร่กระจายข่าวสารในหมู่พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินฯ คือการติดต่อสัมพันธ์กันในหมู่พนักงานด้วยกัน ซึ่ง Everett M.

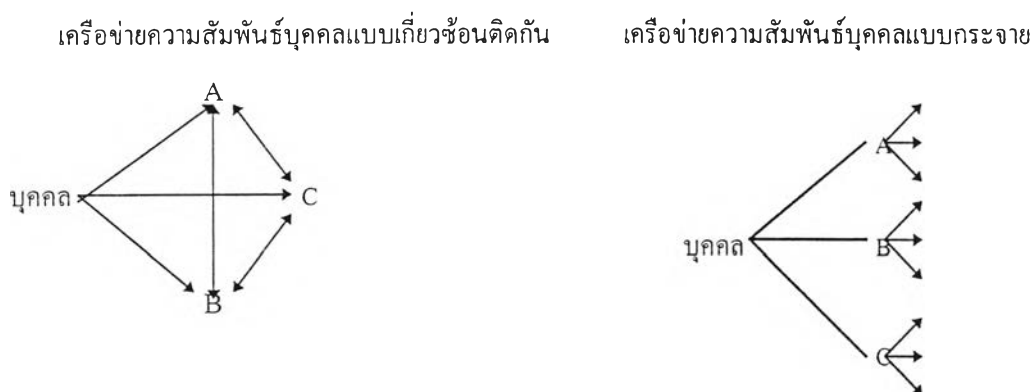
Roger and D. Lowance Kincaid (สุนันทา มวลชุมพล, 2527:18-22) ได้อธิบายถึงการติดต่อสัมพันธ์กันของคู่สื่อสารภายในเครือข่ายไว้ดังนี้

การติดต่อสัมพันธ์กันของคู่สื่อสารภายในเครือข่ายจะมี 2 ลักษณะ คือ

1. เครือข่ายความสัมพันธ์ส่วนบุคคลที่เป็นแบบกระจาย (RADIAL PERSONAL NETWORK) หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งมีการติดต่อสัมพันธ์กับคนหลาย ๆ คน ซึ่งในกลุ่มที่เขาติดต่อกับกันนี้จะไม่มีการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างกันเลย ส่วนใหญ่บุคคลที่ติดต่อกับจะมีความผูกพันแบบผิวเผิน (WEAK TIES) เช่น เป็นเพียงคนรู้จักหรือเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น และจะเป็นการติดต่อสัมพันธ์ของบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกัน

2. เครือข่ายความสัมพันธ์ส่วนบุคคลแบบเกี่ยวซ้อนติดกัน (INTERLOCKING PERSONAL NETWORK) หมายถึงการที่บุคคลหนึ่งมีการติดต่อสัมพันธ์กับคนหลาย ๆ คน โดยกลุ่มคนในเครือข่ายความสัมพันธ์แบบนี้จะมีการติดต่อสัมพันธ์ถึงกันหมด และมีความสัมพันธ์กันสนิทสนมแน่นแฟ้น (STRONG TIE) เช่น เพื่อนสนิทหรือญาติ โดยที่จะมีลักษณะที่เหมือนกันหรือคล้ายกันมาก

แผนภาพที่ 1

ในการที่คู่สื่อสารมีการติดต่อสัมพันธ์กัน จะมีความผูกพันกันมากน้อยแค่ไหนหรือเป็นไปในลักษณะใดลักษณะหนึ่งนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับพลังของข่าวสาร (STRENGTH OF WEAK TIE) ซึ่งในทางทฤษฎีสังคมวิทยาได้มีการใช้เครื่องมืออย่างหนึ่งสำหรับเชื่อมโยงสังคมระดับย่อยกับสังคมระดับใหญ่คือการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางสังคม โดยใช้ปฏิบัติการสัมพันธ์ในระดับย่อยคือ “พลัง” หรือ “กำลัง”(STRENGTH) ของหน่วยความสัมพันธ์แต่ละคู่ (DYADIC TIES) จากการศึกษาพบว่า การที่บุคคลสองคนมีความผูกพันต่อกันมากน้อยเพียงใดจะมีผลต่อระดับความ

เกี่ยวข้องกับเครือข่ายความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อน ๆ ของคนทั้งสอง นอกจากนั้นลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคมแบบผิวเผิน (WEAK TIE) ยังมีผลกระทบต่อการแพร่กระจายข่าวสาร การเลื่อนชั้นทางสังคม (SOCIAL MOBILITY) และการจัดระเบียบชุมชน (COMMUNITY ORGANIZATION) สำหรับเรื่องอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะเน้นที่ความผูกพันแบบสนิทสนมแน่นแฟ้นมากกว่า ซึ่งลักษณะของความผูกพันระหว่างบุคคลในสังคมแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ความผูกพันแบบสนิทสนมแน่นแฟ้น (STRONG TIE)
2. ความผูกพันแบบผิวเผิน (WEAK TIE)
3. ไม่มีความผูกพัน (ABSENT)

ระดับของความผูกพันจะมีมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับ

1. ผลรวมของจำนวนเวลาที่มีการติดต่อสัมพันธ์กัน
2. ความเข้มข้นของอารมณ์ ความรู้สึกคุ้นเคยในการติดต่อสัมพันธ์กัน
3. ความคุ้นเคยสนิทสนมไว้นือเชื่อใจซึ่งกันและกันของคู่สื่อสาร
4. การช่วยเหลือซึ่งกันและกันของคู่สื่อสาร

นอกจากนี้ยังสามารถจำแนกตามมิติได้อีก 2 มิติ คือ การมีความใกล้ชิดในเชิงบวก (POSITIVE TIE) หรือการมีความใกล้ชิดในเชิงลบ (NEGATIVE TIE) และการมีความสัมพันธ์ในลักษณะสมมาตร (SYMMETRY) หรือไม่สมมาตร (ASYMMETRY)

นอกจากคู่สื่อสารจะมีลักษณะความผูกพันต่อกันในแบบต่าง ๆ แล้ว ในการติดต่อสื่อสารแต่ละครั้ง คุณลักษณะของคู่สื่อสารที่เหมือนกันและแตกต่างกันจะเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถทำนายได้ว่า “ใครจะถ่ายทอดข่าวสารต่อไปยังใคร และในการถ่ายทอดข่าวสารนั้นจะมีประสิทธิภาพเพียงไร” คุณลักษณะที่เหมือนกัน (HOMOPHILY) หมายถึง ระดับความเหมือนกันของบุคคลสองคนที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในด้านต่าง ๆ เช่น ความเชื่อ ค่านิยม การศึกษา สถานภาพทางสังคม ความชอบ เป็นต้น ซึ่งตรงกันข้ามกับคุณลักษณะที่แตกต่างกัน (HETEROPHILY) ซึ่งหมายถึง ระดับความแตกต่างกันของบุคคลทั้งสองที่มีปฏิสัมพันธ์กันในด้านต่าง ๆ ดังกล่าว มีผู้ให้ทรรศนะว่า “การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้บ่อยครั้ง มีประสิทธิภาพ และเป็นไปด้วยความราบรื่นนั้น เมื่อผู้ร่วมสื่อสารมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังที่ทาร์ด (TARDE) ได้กล่าวว่า “ความสัมพันธ์ทางสังคมจะใกล้ชิดกันมากขึ้นระหว่างบุคคลที่มีอาชีพและการศึกษาเหมือนกัน”

โรเจอร์ และชูเมคเกอร์ (ROGERS AND SHOEMAKER, 1971) ได้กล่าวว่า การสื่อสารที่ราบรื่นจะเกิดขึ้นเมื่อผู้สื่อสารกันมีลักษณะเหมือน ๆ กัน และการสื่อสารที่ราบรื่นนี้จะก่อผลดีหรือผลในด้านบวกแก่ผู้ที่สื่อสารนั้น เมื่อแหล่งสารและผู้รับสารมีทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม และภาษาเหมือน ๆ กันกล่าวอีกนัยหนึ่งคือมีสภาพประสบการณ์คล้าย ๆ กัน การสื่อสารก็มีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้โดยมีประสิทธิภาพเพราะผู้ที่เหมือนกันจะมีความสามารถเอาใจเขามาใส่ใจเราได้ดีกว่าผู้ที่แตกต่างกัน การสื่อสารระหว่างผู้ที่มีคุณลักษณะต่างกัน มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความไม่พ้องต้องกันในทางความคิดหรือความเชื่อ (COGNITIVE DISSONANCE) เพราะไม่เข้าใจในความแตกต่างระหว่างกัน ผู้ที่สื่อสารกับคนที่ต่างกับตัวเองมากจะต้องเผชิญกับความผิดหวังและความไม่มีสมรรถภาพของการสื่อสาร

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคุณลักษณะที่เหมือนกันของผู้สื่อสารจะช่วยให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันเข้าใจกันได้ดี แต่คุณลักษณะดังกล่าวก็เป็นอุปสรรคต่อการแพร่กระจายข่าวสาร ความคิดหรือนวัตกรรมใหม่ ๆ เพราะการที่บุคคลมีเนื้อหาข่าวสารคล้าย ๆ กัน ทำการสื่อสารเป็นประจำ ต่างฝ่ายก็ไม่อาจได้รับข้อมูลหรือความรู้ใหม่ ๆ จากกันและกันได้ และจากการวิจัยของพาร์สัน และมาร์แชล (PERSON & MARSHALL) พบว่า ในประเทศฟิลิปปินส์และอินเดีย เครือข่ายการสื่อสารของการวางแผนครอบครัวจะต่างจากเครือข่ายการสื่อสารของนวัตกรรมอื่น ๆ คือ ผู้ที่สื่อสารกันเกี่ยวกับเรื่องการวางแผนครอบครัวจะมีคุณลักษณะที่เหมือนกันมาก ซึ่งทำให้การแพร่กระจายนวัตกรรมด้านนี้ทำได้ช้า

โรเจอร์ (ROGERS) ได้สรุปความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันของกลุ่มสื่อสาร สัมพันธ์ภาพในการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ และระดับความใกล้ชิดของคนสื่อสารไว้ดังนี้

1. ความผูกพันอย่างผิวเผิน หมายถึง การมีความใกล้ชิดกันในระดับต่ำ (LOW PROXIMITY) ความผูกพันอย่างสนิทสนม หมายถึง การมีความใกล้ชิดในระดับสูง (HIGH PROXIMITY)
2. ระดับความใกล้ชิดกันของกลุ่มสื่อสาร จะมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับสัมพันธภาพในการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ
3. ระดับความแตกต่างกันของกลุ่มสื่อสาร จะมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับสัมพันธภาพในการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ

4. ระดับความใกล้ชิดของกลุ่มสื่อสาร จะมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับความเหมือนกันของกลุ่มสื่อสาร

เนื่องด้วยลักษณะการทำงานของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินฯ ที่ต้องมีการเปลี่ยนสถานที่ในการเดินทาง และกลุ่มเพื่อนร่วมงานที่สลับสับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลาทำให้พนักงานต้อนรับต้องทำความคุ้นเคยกับเพื่อนร่วมงานใหม่ๆเสมอ ซึ่งดูเหมือนว่าความสัมพันธ์จะมีลักษณะผิวเผิน การที่ต้องใช้เวลาในต่างแดนในช่วงระยะเวลาหนึ่งถึงแม้ไม่ใช่ช่วงเวลาที่นานนักก็เป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมี การสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูลข่าวสารที่ตนได้รับกับเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆที่อยู่ในเที่ยวบินเดียวกัน และต่อกรณีข่าวดังที่เป็นข่าวใหญ่ที่ทุกคนทั่วโลกให้ความสนใจกลุ่มผู้รับสารที่เดินทางอยู่ตลอดเวลาที่มีการเปลี่ยนกลุ่มสังคมและได้ใช้เวลาอยู่กับกลุ่มสังคมนั้นภายในระยะเวลาหนึ่ง และมีการแพร่กระจายข่าวสารที่ตนได้รับออกไปดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่มีผู้ทำไว้แล้วมาเป็นกรอบและแนวคิดในการทำงานวิจัยครั้งนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยการแพร่กระจายข่าวเหตุการณ์สำคัญ ในอดีตได้มีนักวิชาการหลายท่านศึกษาไว้ เช่น กรณีการศึกษาการแพร่กระจายข่าวการสิ้นชีวิตของประธานาธิบดีรูสเวลท์ Delbert C. Miller (อ้างถึงใน สิริชัย สิริภายะ,2519:112) ทำการศึกษาและพบว่าอัตราการแพร่กระจายข่าวนี้ขึ้นอยู่กับเวลาที่ข่าวนี้ได้ประกาศออกมา และกิจวัตรประจำวันของประชาชนในท้องถิ่น ประกอบกับการมีเครื่องมือสื่อสารมวลชนอัตราการแพร่กระจายข่าวจะเพิ่มมากขึ้นเพราะผู้รับสารจากสื่อมวลชนกระจายข่าวด้วยวาจาไปยังบุคคลอื่น ซึ่งลักษณะเช่นนี้เข้ากับทฤษฎีการกระจายข่าวสารที่เรียกว่า “Two-step-flow of communication” ซึ่งถูกค้นพบต่อมาโดย Paul F. Larsenfeld , และ Bernard Berelson และ Hazel Gaudet ในปี ค.ศ.1948

ในระยะต่อมา นักวิชาการที่ทำการศึกษเกี่ยวกับพฤติกรรมของการแพร่กระจายข่าวสารได้เปลี่ยนแนวจากการศึกษาพฤติกรรมการแพร่กระจายข่าวเหตุการณ์สำคัญจากการศึกษาเพียงเหตุการณ์เดียว มาเป็นการศึกษาเปรียบเทียบหลายเหตุการณ์ และมีตัวแปรอื่นๆเข้ามาช่วยในการอธิบายพฤติกรรมการแพร่กระจายเพิ่มขึ้น

Paul J. Deutschmann กับ Wayne A. Danielson (อ้างถึงใน สิริชัย สิริภายะ,2519:113) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการแพร่กระจายข่าวเหตุการณ์สำคัญได้แก่ ข่าวการล้มป่วยของ

ประธานาธิบดีไอเซนเฮอว์ ,ข่าวการปล่อยดาวเทียม Explorer I และข่าวการรับอลาสกาเป็นรัฐหนึ่งของสหรัฐอเมริกา จากการศึกษาที่มีข้อสรุปว่าการแพร่กระจายข่าวเหตุการณ์สำคัญไม่ว่าเหตุการณ์อะไรย่อมมีขบวนการแพร่กระจายที่คล้ายกัน และมีหลักฐานยืนยันว่า โทรทัศน์ เป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญในการแพร่กระจายข่าว แต่วิทยุยังคงรักษาความสามารถในการแพร่กระจายข่าวอยู่ไม่แพ้โทรทัศน์ ผลการศึกษาของทั้งสอง ประการหนึ่งที่ขัดแย้งกับทฤษฎีการศึกษาอื่นๆที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับ “Two-step Flow of communication” ก็คือ การแพร่กระจายข่าวเหตุการณ์สำคัญนั้นเป็นไปในลักษณะการแพร่กระจายข่าวจากสื่อมวลชนโดยตรง ไม่ได้ผ่านผู้นำความคิดเห็น (Opinion Leader) ในกรณีนี้ ผู้นำความคิดเห็นจะทำหน้าที่เป็นแต่ถ่ายทอดข่าวเพื่อเป็นการเสริมย้ำส่วนที่เกี่ยวกับข่าวเท่านั้น

จากการศึกษาต่อมาของ Bradley s. Greenberg (อ้างถึงใน ศิริชัย ศิริกาเยะ,2519:114) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาทั้งบทบาทการติดต่อสื่อสารส่วนบุคคลในการที่เป็นแหล่งให้ข่าวสารอันดับแรกของการแพร่กระจายข่าวเหตุการณ์ต่างๆ Greenberg ได้ศึกษาการแพร่กระจายข่าวสารรวมทั้งสิ้น 17 ข่าว ซึ่งมีระดับความสำคัญของข่าวแตกต่างกัน ผลปรากฏว่า สื่อมวลชนเป็นแหล่งให้ข่าวอันดับแรกของเหตุการณ์ต่างๆโดยที่วิทยุและโทรทัศน์มีบทบาทอย่างสำคัญในการกระจายข่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งข่าวที่มีความสำคัญมากและหนังสือพิมพ์จะมีบทบาทสำคัญในการแพร่กระจายข่าวที่มีความสำคัญอันดับรองลงมา การแพร่กระจายข่าวโดยการติดต่อสื่อสารผ่านบุคคลจะเป็นแหล่งข่าวอันดับแรกเช่นเดียวกับสื่อมวลชนเฉพาะในกรณีที่ข่าวนั้นอยู่ในขั้นวิกฤติการณ์ที่สำคัญ อาทิเช่น ข่าวการลอบสังหารประธานาธิบดีเคนเนดี เป็นต้น

นอกจากนี้ Timothy O' Keefe กับ Bernard C. Kissel (อ้างถึงในศิริชัย ศิริกาเยะ,2519:116) ได้นำเอาแนวความคิดจากการศึกษาของ Adams กับ Mullen และ Wilson มาใช้ในการแพร่กระจายข่าวการสิ้นชีวิตประธานาธิบดีไอเซนเฮอว์ แล้วพบว่านอกจากปัจจัยทางด้านการศึกษา อายุ เพศ เป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดการแพร่กระจายข่าวสาร กล่าวคือการแพร่กระจายข่าวไปอย่างรวดเร็วในระหว่างผู้ที่มีการศึกษาดี ผู้ที่อยู่ในวัยหนุ่ม ผู้ชาย และความผูกพันของบุคคลต่อข่าวที่เกิดขึ้น ตัวแปรใหม่ที่เกิดขึ้นจากการศึกษานี้ได้แก่ ความรู้สึกที่มีส่วนผูกพันเนื่องจากการได้รู้จักหรือพบเห็น (vision impact) ต่อบุคคลที่เป็นข่าว O'Keefe กับ Kissel พบว่าผลจากอิทธิพลดังกล่าวทำให้การแพร่กระจายของข่าวเป็นไปอย่างรวดเร็ว

สำหรับงานการศึกษาเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารในประเทศไทยนั้น ศิริชัย ศิริกาเยะ (2519) ได้ทำการวิจัยเรื่องการแพร่กระจายข่าวเหตุการณ์สำคัญในเขตกรุงเทพมหานคร โดยข่าวที่

ได้รับการคัดเลือกเพื่อศึกษาเรื่องการแพร่กระจายข่าวได้แก่ ข่าว ถนน-ประภาสเดินทางออกนอกประเทศไทยเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2516 ,ข่าวพระธาตุพนมพังเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2518 ,ข่าวบุกบ้านนายกสิษฐเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2518 และข่าวบุกเผาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2518 โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แหล่งข้อมูลทางโทรศัพท์จำนวน 300 คน ที่เลือกมาเป็นตัวอย่างในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อที่จะศึกษาลักษณะการแพร่กระจายข่าว โดยยึดแนวการศึกษาในด้านของสื่อที่ให้ข่าวเหตุการณ์สำคัญ ระยะเวลาที่รับข่าวสาร การติดตามข่าวสาร การสนทนาหรือบอกเล่าข่าวสารไปยังผู้อื่น โดยในการทำการวิจัยในครั้งนั้นได้ใช้สมมติฐานของ Hill กับ Bonjean มาทดสอบด้วยข้อมูลที่เก็บรวบรวมในประเทศไทย โดยได้ผลการวิจัยดังนี้

1. ความสำคัญของสื่อประเภทต่างๆที่เป็นแหล่งให้ข่าวสารนั้นขึ้นอยู่กับกิจวัตรประจำวันของบุคคล ต่อเมื่อกิจวัตรประจำวันถูกขัดจังหวะโดยเหตุการณ์สำคัญทำให้ความสำคัญของสื่อที่เป็นแหล่งข่าวสารถูกเปลี่ยนไปได้ และ

2. การเปิดรับข่าวสารเหตุการณ์สำคัญจะแตกต่างกันไปตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา โดยที่ผู้รับส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชาย วัยหนุ่มสาว และมีระดับการศึกษาสูงมากกว่าผู้รับข่าวที่มีการศึกษาค่ำ วัยสูงอายุและเป็นผู้หญิง

เป็นที่น่าสังเกตว่าบุคคลที่เปิดรับข่าวมีแนวโน้มที่จะบอกเล่าข่าวที่ตนได้รับมาให้กับผู้อื่น และนอกจากนี้ยังติดตามแสวงหาข่าวเพิ่มเติมอีกด้วย ลักษณะการแพร่กระจายข่าวที่สำคัญก็คือการติดต่อส่วนบุคคลจะมีบทบาทน้อยมากในการเป็นแหล่งให้ข่าวครั้งแรก และไม่เป็นแหล่งที่ใช้ในการติดตามแสวงหาข่าวเพิ่มเติม

และในปี 1994 ได้มีการวิจัยเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคลโดย Micheal D. Basil และ William J. Brown(1994) มีกรณีศึกษาในครั้งนี้คือ การแถลงข่าวการติดเชื้อไวรัสเอชไอวีของ Magic Johnson นักบาสเกตบอลที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน

ในการศึกษาเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคล Micheal D. Basil และ William J. Brown ได้ยกรณีนงานวิจัยเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารที่มีการวิจัยไว้ในประเทศอเมริกาจำนวน 34 ชิ้นมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ได้ผลสรุปว่า ความสำคัญของข่าวเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดอัตราการแพร่กระจายข่าวสารและการรับรู้ข่าวสาร แต่ไม่ได้กำหนดอัตราการบอกกล่าวเรื่องกับบุคคลอื่น และจากการศึกษาการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคลในกรณีการแถลงข่าวการติดเชื้อไวรัสเอชไอวีของ Magic Johnson นั้น ผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงบทบาทความสำคัญของ

บุคคลและความสำคัญของข่าวในกระบวนการแพร่กระจายข่าวสาร จากการวิจัยพบว่าความสนใจของบุคคลที่มีต่อข่าวนั้นๆมีผลต่อการแพร่กระจายข่าวสาร นั่นคือถ้าข่าวที่บุคคลได้รับเป็นเรื่องที่น่าสนใจและสำคัญกับตน ก็จะบอกต่อกับคนอื่นๆ ถ้าคิดว่าไม่สำคัญก็จะไม่บอกต่อ กระบวนการของการแพร่กระจายข่าวสารก็จะสิ้นสุดลงในเครือข่ายนั้น ดังนั้นบุคคลจึงมีบทบาทสำคัญในการแพร่กระจายข่าวสาร

Micheal D. Basil และ William J. Brown (1994) ได้กล่าวว่า การแยกแยะให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างการศึกษากการแพร่กระจายข่าวสารในระดับบุคคลกับการแพร่กระจายข่าวสารในระดับชุมชนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากว่าหน่วยของการวิเคราะห์ จะเป็นตัวบ่งบอกว่าทฤษฎีไหนที่จะถูกทดสอบ ผลที่ออกมาจะเป็นอย่างไรและกระบวนการวิเคราะห์จะมีลักษณะอย่างไร ในการวิจัยการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคลในครั้งนี้ Micheal และ William ได้นำผลการวิจัยทบทวนงานวิจัยเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารที่มีผู้ทำวิจัยไว้แล้ว 34 ชิ้นในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกันมาแสดงให้เห็นถึงการทดสอบทฤษฎี two step flow ที่ยังไม่สามารถหาข้อยุติได้ ซึ่ง Katz และ Lazarsfeld (1955) ได้แนะนำว่าโดยส่วนใหญ่แล้วผลงานวิจัยทั้ง 34 ชิ้นที่ได้มีการศึกษามานี้ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การที่ผู้รับสารทั้งหมดเรียนรู้เหตุการณ์ต่างๆผ่านสื่ออย่างไรแทนที่จะวิเคราะห์ว่าบุคคลมีการแพร่กระจายข่าวสารที่ได้รับจากสื่ออย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบุคคลได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์จากสื่อมวลชน บุคคลจะมีทางเลือก (Option) ที่จะกระทำมากมายหลังจากที่ได้รับข่าวสาร เช่นเมื่อบุคคลได้รับข่าวแล้วไม่ทำอะไรเลย , หาข่าวสารเพิ่มเติม , บอกกล่าวข้อมูลแก่บุคคลอื่นๆที่ยังไม่ทราบ หรือพูดคุยถามความคิดเห็นกับคนอื่นที่รับรู้ทราบข่าวแล้ว หรือบางคนอาจทำในหลายๆข้อดังที่กล่าวมา ดังนั้น สิ่งที่น่าสนใจในการพิจารณาเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารคือการพิจารณาว่า บุคคลเลือกทางเลือกใดเป็นพิเศษ

จุดประสงค์ในงานวิจัยของ William และ Micheal(1994) มีสองด้านคือ ในด้านแรกนั้นต้องการที่จะวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสำคัญของข่าว และความมากน้อยที่บุคคลจะบอกกล่าวข่าวนี้ต่อผู้อื่น และในด้านที่สองคือเป็นการศึกษาวิเคราะห์กระบวนการที่ข่าวสารจะถูกส่งผ่านบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่ง จุดประสงค์ทั้งสองด้านนี้เป็นเหตุผลต่อเนื่องมาจากการวิจัยเกี่ยวกับการแพร่กระจายข่าวสารเหตุการณ์สำคัญที่มีผู้ทำวิจัยกันมาก่อนหน้านี้ และจากการวิเคราะห์ระดับบุคคลโดยใช้กรณีการแถลงข่าวการติดเชื้อไวรัสเอชไอวีของ Magic Johnson เป็นกรณีศึกษา

William และ Micheal (1994) ได้รวบรวมผลงานการวิจัยเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารที่เพิ่มขึ้นในอเมริกา โดยเริ่มตั้งแต่งานวิจัยของ Miller ที่ทำการวิเคราะห์เรื่องข่าวการเสียชีวิตของประธานาธิบดี รูสเวลท์ และงานการแพร่กระจายข่าวสารที่มีการวิเคราะห์วิจัยในช่วงทศวรรษ 1950 นั้น รวมถึงงานของ Bogart ที่ศึกษาเกี่ยวกับการแพร่กระจายข่าวสารทางวิทยุในหมู่เด็กผู้หญิงในท้องถิ่น ,งานของ Larsen และ Hill ที่เกี่ยวกับข่าวการเสียชีวิตของ วุฒิสมาชิก Robert A. Taft ,งานการศึกษาของ Danielson ที่เกี่ยวกับเรื่องการตัดสินใจสมัครรับเลือกตั้งอีกครั้งของ Eisenhower.

จำนวนของงานวิจัยการแพร่กระจายข่าวสารเริ่มมีมากขึ้นในทศวรรษที่ 1960 ซึ่งมีมากกว่า 12 ชิ้น ที่มีการทำการวิจัยในช่วง 10 ปี ซึ่งส่วนใหญ่งานเหล่านี้ เป็นผลงานการวิจัยเกี่ยวกับการตรวจสอบการแพร่กระจายข่าวการลอบสังหารประธานาธิบดี Kennedy และงานชิ้นอื่นๆก็มีหัวข้อวิจัยที่หลากหลาย ตั้งแต่การแพร่กระจายข่าวเรื่องการชกมวยรุ่น Heavyweight ระหว่าง Clay และ Listonc , ความรู้ทางการแพทย์ในเรื่องความสำเร็จในการเปลี่ยนหัวใจมนุษย์คนแรก

งานวิจัยในปี 1970 นั้นยังคงมีต่อเนื่องซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับ งานทางด้านสังคมวิทยา ในช่วงทศวรรษนี้มีงานวิจัยมากกว่า 8 เรื่อง ซึ่งในจำนวนนี้ส่วนใหญ่จะทำการศึกษาและรายงานกันในช่วงต้นของทศวรรษ และเริ่มลดน้อยลงในช่วงปลายทศวรรษหลังจากนั้น หัวข้อในการศึกษาเริ่มกว้างขึ้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับต่างประเทศ รวมถึงเรื่องการเข้าร่วมเป็นสมาชิกในองค์การสหประชาชาติของจีน , ความพยายามลอบสังหาร George Wallace และการแพร่กระจายข่าว คำแถลงข่าวของโบสถ์ Mormon ที่ว่าคนผิวดำสามารถเป็นพระได้ ในช่วงปี 1980 มีงานศึกษาแพร่กระจายหลักที่สำคัญ 4 เรื่อง ที่ได้รับการตรวจสอบรวมถึงงานศึกษาการแพร่กระจายข่าวหลังการพยายามฆ่าประธานาธิบดี Ronald Reagan

ตามที่ทฤษฎีของ Katz และ Lazarsfeld ที่คาดว่าทั้งสื่อมวลชน และสื่อบุคคลมีส่วนสำคัญในการแพร่กระจายข้อมูลข่าวสารในชุมชน และความสำคัญของข่าวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่มีผลต่อการแพร่กระจายข่าว ข่าวที่มีความสำคัญมากจะมีจำนวนแพร่กระจายสู่บุคคลที่สูงกว่าข่าวที่มีความสำคัญน้อย , การเรียนรู้เรื่องราวของข่าวเหตุการณ์สำคัญนั้นมีผลต่อบุคคลในการนำเสนอเรื่องราวเหล่านั้นไปพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ ตามความคิดของ Katz แล้ว อิทธิพลของบุคคลมีส่วนช่วยเพิ่มการแพร่กระจายของสื่อมวลชน ดังนั้นเรื่องของข่าวสำคัญสามารถแพร่กระจายสู่บุคคลอื่น ๆ ทั้งทางการสื่อสารระหว่างบุคคล และช่องทางสื่อมวลชน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ข่าวสำคัญจะแพร่กระจายได้เร็วและมากกว่าข่าวไม่สำคัญ Micheal และ William (1994) ได้นำทฤษฎีของ Katz และ

Lazarfeld มาตั้งสมมติฐานในการวิจัยทบทวนงานแพร่กระจายข่าวสาร 34 ชิ้นที่มีผู้วิจัยไว้แล้ว 3 ข้อ คือ

- 1 : ความสำคัญของข่าวเหตุการณ์ มีความสัมพันธ์เชิงบวก กับการแพร่กระจายข่าวในชุมชน
- 2 : ความสำคัญของข่าวเหตุการณ์ มีความสัมพันธ์เชิงบวก กับการแพร่กระจายข่าวที่บุคคลได้รับข่าวครั้งแรก ผ่านช่องทางการสื่อสารระหว่างบุคคล
- 3 : ความสำคัญของข่าวเหตุการณ์ มีความสัมพันธ์เชิงบวก กับ ปริมาณที่บุคคลที่ได้รับรู้ เหตุการณ์จะบอกเหตุการณ์นั้นกับผู้อื่น

จากการวิเคราะห์ผลงานวิจัยการศึกษาการแพร่กระจายข่าวสารที่มีผู้ทำวิจัยมาแล้วก่อนหน้านี้พบว่าข้อสมมติฐานของ William และ Micheal(1994) ในข้อที่หนึ่งนั้นได้รับการสนับสนุน กล่าวคือความสำคัญของข่าวหรือ เรื่องนั้นมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับการแพร่กระจาย (ภายใน 24 ชั่วโมง) และระดับการแพร่กระจายนั้นมีความสัมพันธ์กับ “news value” คุณค่าของข่าว เรื่อง หรือ เหตุการณ์ที่มีคุณค่าและความสำคัญมากมีแนวโน้มที่จะได้รับการกล่าวถึง และแพร่กระจายในหมู่ชน โดยการสื่อสารระหว่างบุคคลและมีการแพร่กระจายไปอย่างทั่วถึงถ้าเรื่องนั้นเป็นเรื่องสำคัญ

และสำหรับสมมติฐานข้อที่สองที่กล่าวถึงความสำคัญของเรื่อง ก็ได้รับการสนับสนุนเช่นกัน กล่าวคือ ความสำคัญของเรื่องนั้นยังคงสัมพันธ์ในเชิงบวกกับความมากน้อยของการสื่อสารระหว่างบุคคล William และ Micheal (1994) พบว่าบุคคลจะได้อินการกล่าวถึงเรื่องหรือเหตุการณ์ที่สำคัญมากกว่าเหตุการณ์ที่ไม่สำคัญ กล่าวคือเหตุการณ์สำคัญนั้นจะได้รับการกล่าวถึงระหว่างบุคคลมากกว่า ผลการวิเคราะห์นี้สนับสนุน สมมติฐานที่ว่าคุณค่าของข่าวมีบทบาทสำคัญในการเป็นตัวกำหนดวิธีการ และอัตราการแพร่กระจายข่าวสาร

สำหรับสมมติฐานข้อที่สามที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสำคัญข่าวและอัตราการบอกกล่าวข้อมูลแก่ผู้อื่น มีความสัมพันธ์ทางบวกนั้น จากการวิจัยไม่พบคำตอบสำหรับข้อสมมติฐานนี้ โดยไม่ปรากฏว่าบุคคลได้กล่าวถึงหรือพูดถึงเรื่องของความแตกต่างในคุณค่าของข่าวต่อคนอื่น ๆ นั่นคือ เรื่องของข่าวที่มีคุณค่าสูงนั้นไม่ได้รับการกล่าวถึง ไม่ว่าจะ เป็นข่าวที่มีคุณค่าในระดับกลางหรือข่าวที่มีคุณค่าในระดับต่ำ

กล่าวโดยสรุปคือ ความสำคัญของเรื่องที่เกิดขึ้น หรือแหล่งข่าวสารไม่ว่าจะเป็นแหล่งข่าวสารส่วนบุคคลหรือแหล่งข่าวสื่อมวลชนที่บุคคลได้ข่าวมานั้น ทั้ง 3 สิ่งนี้ไม่มีผลต่อการบอกข่าวสารแก่บุคคลอื่น

สำหรับการวิเคราะห์เรื่องของบุคคลใน two step flow นั้น William และ Micheal(1994) ได้ชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญ 2 ข้อที่บ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างการศึกษากระบวนการแพร่กระจายข่าวสารในชุมชน กับ การวิเคราะห์ระดับบุคคล นั่นคือ ข้อแรก การตรวจสอบพฤติกรรมเฉพาะของบุคคล และสองคือของระดับความสนใจต่อเรื่องนั้นที่แตกต่างกันไปของบุคคล

นอกจากนี้ William และ Micheal(1994) ยังตั้งข้อสังเกตที่ได้จากงานศึกษางานวิจัยชิ้นเก่าว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างการได้รับข่าวและการสื่อสารบอกกล่าวไปยังผู้อื่น ซึ่งทั้งสองสิ่งนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานในการศึกษาการแพร่กระจายข่าวสาร ส่วนการแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและการบอกกล่าวข้อมูลนั้นแก่บุคคลอื่นก็เป็นตัวควบคุมพฤติกรรมการตัดสินใจของบุคคลนั้น

อีกสิ่งหนึ่งที่ William และ Micheal(1994)ค้นพบคือ ความสำคัญของข่าวที่ถูกกำหนดโดยสื่อมวลชนจะแตกต่างจากความสำคัญที่บุคคลมีให้แก่ข่าวนั้นๆ บุคคลที่เห็นความสำคัญของเหตุการณ์นั้นมีแนวโน้มที่จะบอกข่าวเรื่องราวหรือพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลอื่น ซึ่งสิ่งนี้เป็นผลให้เกิดการแพร่กระจายข่าวในหมู่การสื่อสารระหว่างบุคคล

William และ Micheal (1994) นำการแถลงการณ์ข่าวการติดเชื้อไวรัสเอชไอวีของ Magic Johnson มาเป็นกรณีศึกษาในเรื่องของบุคคลใน two step flow เพื่อพิสูจน์ให้เห็นถึงเรื่องการให้ความสำคัญของข่าวของบุคคลมีผลต่อการแพร่กระจายข่าวสาร

แถลงการณ์ของ Earvin Magic Johnson นักบาสเกตบอลที่มีชื่อเสียงของ Los Angeles Lakers มีขึ้นในวันที่ 7 พฤศจิกายน 1991 ได้ประกาศแถลงการณ์การติดเชื้อไวรัสที่เชื่อว่าเป็นสาเหตุของโรค เอคส์ ด้วยเพราะเหตุนี้ จอห์นสันจึงแถลงการณ์ประกาศ การลาออกจากทีม Lakers เป็นที่คาดเดากันว่า เรื่องที่ Magic Johnson ติดเชื้อไวรัสมีความสำคัญต่อทั้งคนที่เป้นแฟนบาสเกตบอลและที่ไม่ได้เป้นแฟน และการส่งต่อข้อมูลข่าวสารถูกคาดเดาว่าขึ้นอยู่กับบุคคลที่ให้ความสำคัญของข่าว

Micheal และ William(1994) ตั้งข้อสมมติฐานสำหรับงานการศึกษาการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคลโดยใช้กรณีการแถลงการณ์การติดเชื้อไวรัสเอชไอวีเป็นกรณีศึกษาไว้ 3 ข้อดังนี้

1. ผู้ชายและแฟนบาสเกตบอลของMagic Johnsonนั้น มีแนวโน้มที่จะได้รับข่าวการติดเชื้อเอชไอวี จากแหล่งการสื่อสารระหว่างบุคคลมากกว่าผู้หญิงและผู้ที่ไม่ใช่แฟนบาสฯ
2. บุคคลที่ได้รับรู้ข่าวการติดเชื้อเอชไอวีของแมจิก จอห์นสันจากสื่อมวลชนโดยตรงจะ
  - 2.1 บอกข่าวนี้แก่บุคคลอื่นมากกว่าบุคคลที่รับรู้ข่าวนี้จากแหล่งข้อมูลระหว่างบุคคล
  - 2.2 มีการสื่อสารบอกกล่าวข่าวสารในจำนวนและปริมาณที่มากกว่าการได้รับรู้ข่าวจากแหล่งข่าวการสื่อสารระหว่างบุคคล
3. ผู้ชายและแฟนบาสเกตบอลของMagic Johnsonจะ
  - 3.1 ส่งผลต่อข่าวสารเรื่องการติดเชื้อเอชไอวีของ Magic Johnson ไปยังผู้อื่นมากกว่าผู้หญิงและคนที่ไม่ใช่แฟนบาสเกตบอล และ
  - 3.2 ส่งต่อข่าวการติดเชื้อเอชไอวีไปยังบุคคลอื่นๆจำนวนมากมากกว่าผู้หญิงและคนที่ไม่ใช่แฟนบาสเกตบอล

จากผลงานการวิจัยนี้ ข้อสมมติฐานที่ 1 นั้นได้รับการสนับสนุนจากผู้ชายมากกว่าผู้หญิง เนื่องจาก ในกรณีข่าวที่ได้รับตอนช่วงพักในวันทำงานนั้นบุคคลมักจะพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานในขณะนั้นมากกว่าเพื่อนสนิท ผู้ชายก็จะคุยกับผู้ชายด้วยกันและก็จะมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในกลุ่ม

ส่วนในสมมติฐานที่ 2 นั้นไม่ได้รับการสนับสนุน แต่สิ่งที่พบคือ แหล่งข้อมูลข่าวนั้นปรากฏว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ที่บอกต่อข่าวนั้น รูปแบบ two step flow นั้นไม่ได้กล่าวถึงแหล่งที่มาของข้อมูล ไม่มีการกล่าวถึงอย่างชัดเจนในเรื่องของการตรวจสอบและการส่งผ่านข้อมูล เหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดว่าจะเป็นเกิดขึ้น

ส่วนในข้อสมมติฐานที่ 3 นั้นได้รับการสนับสนุน เนื่องจากเหตุผลที่ว่าคนที่บุคคลให้ความสำคัญต่อข้อมูลข่าวสารเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลจะส่งผ่านข้อมูลไปยังคนอื่นและจากบุคคลอื่นสู่บุคคลอื่นๆจำนวนมากอีกต่อไป จากการวิจัยพบว่าในขณะ ที่ผู้ชายมีแนวโน้มในการส่งผ่าน

ข่าวข้อมูลของ Magic Johnson กลุ่มบุคคลที่เป็นแฟนของ Magic ก็มีการส่งผ่านข้อมูลเช่นกัน ซึ่งข้อมูลนี้อาจกล่าวได้ว่า มีความสำคัญกับแฟนบาสฯของ Magic มากกว่าบุคคลธรรมดา จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึง ความแตกต่างที่เกิดจากการที่บุคคลให้ความสำคัญกับข่าวนั้น ดังนั้นการที่บุคคลให้ความสำคัญของข่าว เปิดโอกาสให้เกิดการเชื่อมโยงบุคคลนั้นเข้าสู่บทบาทของผู้นำความคิดเห็น สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิดมาก่อน

บทสรุปของงานวิจัยการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคลในครั้งนี้นำมาแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของบุคคลในการแพร่กระจายข่าวสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระบวนการแพร่กระจายข่าวนั้นปรากฏว่า ขึ้นอยู่กับว่าเรื่องนั้นสำคัญต่อบุคคลนั้นหรือไม่ ถ้าเรื่องนั้นเป็นเรื่องสำคัญต่อตน บุคคลก็จะบอกต่อคนอื่น ถ้าไม่สำคัญก็จะไม่บอกต่อ

ในการทบทวนงานวิจัยทั้ง 34 ชิ้นที่ได้กล่าวมาแล้วและในการวิจัยเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคลในครั้งนี้นำมาแสดงให้เห็นถึงผลของการวิจัยก่อนข้างจะคล้ายกัน การศึกษาวิจัยงานก่อนนั้นพบความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ ความสำคัญของข่าวและกับระดับการแพร่กระจาย และยังพบความเป็นไปได้ที่บุคคลจะเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสาร ส่วนการศึกษาการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคลโดยนำแถลงการณ์การติดเชื้อไวรัสเอชไอวีของ Magic Johnson มาศึกษาพบว่า ความสนใจของบุคคลที่มีต่อเรื่องนั้นๆ มีผลกระทบต่อการแพร่กระจายข่าวสาร จากการวิจัย Micheal และ William(1994)พบว่า บุคคลมีบทบาทสำคัญในการแพร่กระจายข่าวสาร

ในการรวบรวมศึกษางานวิจัยการแพร่กระจายข่าวสารที่มีผู้ศึกษาไว้แล้วของ William และ Micheal(1994) ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสำคัญของข่าว และการที่บุคคลจะบอกข่าวแก่ผู้อื่นหรือไม่ และในขณะเดียวกัน การวิจัยเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคลก็ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข้อมูลและความเป็นไปได้ในการบอกข่าว คนอื่นหรือจำนวนผู้ได้รับข่าวจากผู้อื่นก็ไม่พบเช่นกัน ตรงกันข้ามกับทฤษฎี การสื่อสารสองทอด

ในทางตรงกันข้าม ดูเหมือนว่าแหล่งข้อมูลข่าวสารของบุคคลนั้นถูกกำหนดจากหลายปัจจัย (มีหลายปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดแหล่งข้อมูลข่าวสารของบุคคล) ปัจจัยแรกคือสถานที่ที่บุคคลนั้นกำลังดำรงอยู่ เช่นที่ บ้าน ที่ทำงานในรถ หรือช่วงเวลาในวันนั้น ในช่วงข่าวตอนหัวค่ำ และปัจจัยที่สอง คือเครือข่ายการสื่อสารของบุคคลและความสำคัญของบุคคลในการให้ความสำคัญกับข่าว ถ้าบุคคลในเครือข่ายคิดว่าข่าวนั้นเป็นข่าว ไม่สำคัญแล้ว กระบวนการแพร่กระจายข่าวก็อาจจะมีน้อยเริ่มช้าลงหรือไม่ก็หยุดลงในเครือข่ายนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าบุคคลนั้นคิดว่าข่าวที่เขาได้รับ

มาไม่ใช่ข่าวสำคัญเป็นพิเศษ สถานที่ (where) ที่บุคคลได้รับข้อมูลข่าวสารนั้นไม่ใช่สิ่งจำเป็นหรือสำคัญ มีผลสำคัญต่อการที่บุคคลจะบอกข่าวสารต่อคนอื่นหรือจำนวนที่พวกเขาบอกคนอื่นเท่าไร ซึ่งการวิจัยนี้ตรงข้ามกับทฤษฎี two step flow ในการวิจัยเรื่องการสื่อสารระหว่างบุคคลโดยนำกรณีการแถลงข่าวการติดเชื้อไวรัสเอชไอวีของ Magic Johnson นั้น เนื่องจากว่าผู้ชายมีแนวโน้มที่อยู่ในเครือข่ายของการเป็นแฟน Magic ดังนั้นผู้ชายจึงมีแนวโน้มที่จะได้รับข่าวสารจากบุคคลมากกว่าผู้หญิง

การตัดสินใจของบุคคลต่อเรื่องความสำคัญของเหตุการณ์สำคัญมีส่วนในการตัดสินใจในการบอกข่าวต่อไปแก่บุคคลอื่น (มีส่วนสำคัญในการแพร่กระจาย) แฟนของ Magic Johnson ตัดสินว่าข้อมูลที่ได้มานั้นสำคัญ ในขณะที่พวกที่ไม่ใช่แฟนเห็นความสำคัญน้อยกว่าดังนั้นแฟนจึงมีแนวโน้มในการบอกข้อมูลข่าวสารแก่บุคคลอื่นมากกว่าผู้ที่ไม่ใช่แฟน เมื่อบุคคลได้รับข่าวสารแล้วบุคคลก็จะตัดสินใจว่าเขาจะบอกข่าวต่อไปยังคนอื่นหรือไม่ขึ้นอยู่กับการลำดับความสำคัญของข่าวที่มีต่อบุคคลนั้นๆ เมื่อการตัดสินใจถึงคุณค่าของข่าวแตกต่างกันออกไปจึงมีผลต่ออัตราการแพร่กระจายข่าวต่อผู้อื่นด้วยเช่นกัน

กล่าวโดยสรุปคือ สื่อมวลชนและการสื่อสารระหว่างบุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวพัน เกี่ยวข้องกันมากกว่าที่ทฤษฎี two step flow ได้กล่าวไว้ บุคคลใช้ข้อมูลข่าวสารที่ได้จากสื่อมวลชนขึ้นอยู่กับการความสนใจของเขา เราจะพูดถึงสิ่งที่เราชอบ อย่างไรก็ตามความเกี่ยวพันนี้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจถึงความสำคัญของข่าวของแต่ละบุคคล การแพร่กระจายอาจไม่ได้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของสื่อมวลชนแต่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจถึงความสำคัญของข่าวของผู้ฟัง

จากแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้รวบรวมมาทั้งหมดได้แก่ แนวคิดเรื่องการเปิดรับข่าวสาร การแสวงหาข่าวสาร การแพร่กระจายข่าวสารและงานวิจัยของ Micheal D. Basil และ William J. Brown (1994) ในเรื่องการแพร่กระจายข่าวสารระหว่างบุคคล ที่ได้พบว่าการให้ความสำคัญกับข่าวของบุคคลมีผลต่อการแพร่กระจายข่าวสารนั้น พอจะสรุปได้ว่า สื่อมวลชนและการสื่อสารระหว่างบุคคลมีส่วนเกี่ยวพันกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข่าวเหตุการณ์สำคัญที่เป็นข่าวใหญ่ที่สื่อมวลชนให้ความสำคัญนั้นมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการแพร่กระจายข่าวสารที่พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินฯ ได้รับครั้งแรกทางสื่อมวลชน การตัดสินใจของบุคคลในการให้ความสำคัญกับข่าวนั้นมีผลต่อการแพร่กระจายข่าวสารของกลุ่มพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินฯ และแม้ว่าลักษณะงานที่ทำให้พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินฯต้องเดินทางไปในที่ต่างๆ และเปลี่ยนเพื่อนร่วมงานตลอดเวลาจะทำให้ความสัมพันธ์ส่วนบุคคลของผู้รับสารกลุ่มนี้เป็นความสัมพันธ์ส่วน

บุคคลแบบกระจายและมีลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคมแบบผิวเผิน ก็ไม่มีผลกระทบต่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารสนเทศและการแพร่กระจายข่าวสารในกลุ่มผู้รับสารที่เดินทางอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งข่าวใหญ่ที่ได้รับความสนใจจากคนทั่วโลก โดยผู้ที่เดินทางอยู่ตลอดเวลาจะมีการแสวงหาข่าวสารที่ตนสนใจ โดยแหล่งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญคือ ข้อมูลจากสื่อมวลชน ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำแนวคิดเหล่านี้ไปใช้อธิบายถึงสิ่งที่ได้ค้นพบจากการศึกษาการแพร่กระจายข่าวสารของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินฯ โดยแนวทางและขั้นตอนการศึกษาวิจัยนี้จะนำเสนอในบทต่อไป